

CALEA MÂNTĂVIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

Suferința singurătății – boală a post-modernității

În ultimii ani, primim tot mai des vești prin mass-media de toate felurile, că din ce în ce mai mulți oameni cad pradă acestui adevărat flagel, al experienței singurătății. Tot mai mulți semeni de-ai noștri se confruntă cu această situație, de a se afla singuri, izolați în casele sau apartamentele lor de bloc, pe care nimeni nu-i mai cercetează, nimeni nu le mai deschide ușa, astfel, încât ei se află într-o apăsătoare și chinuitoare însingurare și izolare. Această stare a vieții lor se accentuează tot mai mult în timpul din urmă, iar suferința pricinuită de singurătate este și mai chinuitoare în preajma marilor sărbători creștine și chiar în timpul acestora. Suferința crește tot mai mult cu aceste prilejuri, deoarece, pe de o parte, aceste sărbători îi cheamă pe oameni la celebrare a evenimentului sărbătorit împreună cu rudeniile, prietenii, vecinii etc. adică la comuniune, iar, pe de altă parte, această împreună sărbătorire lipsește pentru mulți cu desăvârșire. De acest flagel al singurătății sau însingurării omului nu sunt scutite nici persoanele publice sau personalitățile importante ale diferitelor domenii de activitate în societatea românească de astăzi. Unii dintre ei, nici nu mai suportă viața lor personală măcinată de singurătate.

De unde vine această stare apăsătoare a singurătății? Ce-i face pe oameni să se simtă atât de izolați și însingurați?

Cred, că în primul rând, singurătatea de care suferă omul este atât de greu de suportat, întrucât îi induce acestuia convingerea, că viața lui nu mai are un rost, un sens înalt, pe care ar trebui să-l urmărească în viață. Deci, lipsa de sens a vieții omului este chinuitoare. Altfel spus, este deosebit de important, ca omul să vadă în existența lui personală, în viața lui, că acestea au un

rost, că viața merită a fi trăită, fundamentată pe valori perene, care nu sunt conjuncturale și trecătoare.

În al doilea rând, omul se simte însingurat și izolat, atunci când nu îl are pe Dumnezeu Cel viu și Iubitor de oameni în inima sa, cu care să dialogheze prin gândul îndreptat spre El și prin rugăciune. Atunci când omul stă în legătură cu Dumnezeu prin credință și prin rugăciune, atunci el nu mai este singur; dimpotrivă, viața lui se îmbogățește, se umple de sens și de iubire, adică devine comuniune sfântă cu Dumnezeu, Cel care Se află în comuniune desăvârșită în iubirea veșnică a Sfintei Treimi.

În al treilea rând, mai ales în preajma sărbătorilor, este important ca omul să le celebreze pe acestea nu numai prin lucruri materiale, cumpărături, daruri și jocuri, ci, în primul rând, să intre în atmosfera luminoasă și sfântă a acestora, și, mai ales, prin participarea la Sfânta Liturghie a praznicului respectiv. În felul acesta, el nu se va mai simți singur, ci va avea împreună cu el pe Dumnezeu Însuși, pe Maica Domnului și pe toți sfinții și întreaga comunitate și comuniune a parohiei respective, adică, a Bisericii.

În al patrulea rând, membrii fiecărei familii ar trebui să fie mult mai coresponsabili în ceea ce privește cultivarea iubitoare a relațiilor dintre membrii acesteia, chiar dacă, unii dintre ei nu mai sunt aproape, fizic, unii de alții. Aceștia ar trebui să se caute mai des, să se ajute și să se încurajeze mult mai mult unii pe alții, pentru a alunga sentimentul de izolare dintre ei.

În fine, relațiile de vecinătate dintre locuitorii aceleiași străzi, scări de bloc etc., de asemenea, ar fi de dorit să fie mai preocupați de a se într-ajutora unii pe alții, mai ales, în caz de boală și neputință. Dar, pentru aceasta, este necesar, ca relațiile dintre membrii aceleiași familii, dintre vecini și prieteni, să fie mult mai sincere și iubitoare, pentru ca țesătura socială a unei comunități mai mari sau mai mici, să nu fie ruptă, dizarmonică și incoerentă.

Continuare în pagina 5
Pr. Ioan TULCAN

Din sumar

- ◆ Model de credință, în tâlcuirea Sfântului Ioan Gură de Aur
pagina 4, Prof. Amalia Stana
- ◆ Rugăciunea ca mijloc terapeutic
pagina 5, Dr. Adina Todea
- ◆ Știri
pagina 6

Iisus, sutașul și sluga acestuia

Duminica a IV-a după Rusalii

PREDICA

„În vremea aceea, pe când Iisus intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai spune un cuvânt și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuiilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: Nici în Israel n-am găsit atâta credință. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în Împărăția Cerurilor. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.” (Matei 8, 5-13)

Cinstiți frați și surori în Hristos Domnul,

Popasurile duhovnicești duminicale, de după praznicul Rusaliilor, ne angajează viața pe traiectoria unui permanent urcuș moral-spiritual în așa fel încât să rămânem sub umbra luminătoare a harului Duhului Sfânt și sfințitor.

Rememorarea evenimentelor din viața Mântuitorului nostru Iisus Hristos, păstrate prin veacuri de lectură evanghelică a Liturghiei, ne ajută să reconstruim parcursul existenței noastre dincolo de efemeritatea lui mundană, limitată, spre veșnicia cerească. Aceasta pentru că Însuși Cuvântul lui Dumnezeu ni se comunică și ni se cuminecă. Părintele Stăniloae ne ajută cu următoarea precizare: „Pe Dumnezeu din Evanghelie Îl simțim viu, iubitor, apropiat, și în același timp plin de putere și de adâncime negrăită. E un Dumnezeu care ne trezește iubirea, care ne îndeamnă la rugăciune, pe care Îl simțim coborât la comuniunea cu noi și înălțându-ne la această comuniune, ca Părinte, ca Frate, ca Duh de viață făcător, ca Dumnezeu de care depindem total și de la care ne vine viața veșnică în mod real. În Iisus Hristos trăim înălțimea și iubirea nesfârșită a lui Dumnezeu, dar și apropierea Lui intimă, caldă față de noi, îl simțim pe Dumnezeu atotputernic și milostiv, până la a participa la durerile noastre, nesfârșit de înalt, dar și de prezent în noi, ca suportând cu noi greutățile noastre, luptele noastre pentru biruirea ispitelor, dar ajutându-ne să le și învingem, deci spre creșterea noastră spirituală. Iisus Hristos ne-a descoperit pe Dumnezeu Cel folositor și Mântuitor oamenilor, nu un dumnezeu care nu ne poate mântui, deci un dumnezeu neadevărat. El ne-a descoperit pe Dumnezeu care a arătat că poate birui

moartea și dă sens existenței umane” (în *Chipul Evanghelic al lui Iisus Hristos*).

Pasajul evanghelic din această duminică ni-L prezintă pe Hristos Domnul în dialog cu un sutaș (= comandant a unei grupe de 100 de soldați). Uimește aici gestul sutașului, un om aflat în slujba cotropitorului roman, care mijlocește, printr-o rugă, întru vindecarea nu unuia dintre cei ai familiei, ci a uneia dintre slugile sale aflate pe patul de moarte. Un stăpân se îngrijește de sănătatea, chiar de viața unui sclav, a unui argat. Dacă ne gândim la tiparul cultural-social al epocii în care sclavii erau desconsiderați până la statura de suboameni, obiecte de care se dispunea după bunul plac al stăpânului, atunci atitudinea sutașului devine și mai surprinzătoare.

Este aici o cheie de înțelegere asupra modului în care se configurează raporturile de muncă între șefi/patroni și angajați, încât asumarea identității creștine schimbă optica în așa măsură încât relația de muncă incumbă ceva mult mai mult decât plata unor retribuții salariale pentru o muncă prestată. Implicarea sutașului în găsirea unor soluții salvatoare pentru sclavul său trebuie să dea de gândit oricărui angajator din zilele noastre.

În acest efort de însănătoșire a slugii bolnave este avută în vedere rugăciunea. Recursul la rugăciunea către Domnul Hristos, rostită de sutaș întru puterea credinței că Interlocutorul său este Fiul ce slujește iubirii Tatălui, spre mântuirea lumii, aduce salvarea minunată a argatului său.

Oare câți dintre angajatorii de astăzi se gândesc să se roage pentru angajați? Oare câți dintre angajați

se roagă pentru angajatorii lor? În multe cercetări de specialitate de până acum se evidențiază creșterea productivității muncii colectivelor de angajați în care relațiile de muncă sunt dublate de un suport moral și emoțional din partea conducătorilor și a colegilor. În acest demers un rol primordial îl are rugăciunea împreună a tuturor.

Din altă perspectivă, în situația creată acum de pandemie, când spectrul unor dezechilibre economice amenință stabilitatea multor afaceri și implicit a unor locuri de muncă, recursul la acest tipar de relație, evocat de pasajul evanghelic este dător de sens, de orientare, tocmai pentru a putea depăși împreună această provocare a istoriei.

În fața unor programe de sprijin psihologic, care propun diverse activități inspirate din culturi străine

de Ortodoxie, toți cei care poartă pecetea Botezului și asumă exigențele unei vieți creștine se folosesc de modelul sutașului grăbindu-se să mijlocească la Mântuitorul Hristos binecuvântare, spor și putere întru buna săvârșire a lucrului.

Amintim aici faptul că noua ediție a Molitfelnicului aduce în peisajul liturgic rugăciuni inedite și binecuvântări pentru diverse întreprinderi tocmai pentru a crea acest mediu de comuniune, în care harul lui Dumnezeu este cel care preface locul, oamenii și rodul muncii lor în mediu și mijloace de creștere spirituală și materială, a unora lângă alții, a unora prin alții.

Chemându-L pe Domnul, lăsându-I loc în viața noastră, vom auzi de la El cuvintele minunate: fie ție după cum ai crezut! Amin!

Pr. Filip ALBU

Dialogul în duh de rugăciune

Gândindu-mă la Dumnezeu atunci când aproapele face apel la mine, când văd că are nevoie de mine sau bucurându-mă de prezența și atenția lui, eu ascult porunca lui Dumnezeu și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru darul și pentru cuvântul pe care mi-l adresează prin acela. Dialogul meu cu aproapele este în același timp dialogul meu și dialogul său cu Dumnezeu. Dar acest dialog nu se realizează într-un mod desăvârșit, atât între noi oamenii cât și între fiecare din noi și Dumnezeu, decât sub forma rugăciunii, adică atunci când ascult chemarea celuilalt și îi răspund în duhul rugăciunii și dacă mă rog în ambianța acestui dialog și pentru a găsi capacitatea de a sluji. În rugăciune eu mă sensibilizez cu totul față de celălalt așa cum o cere dialogul.

Dialogul și deci dialogul desăvârșit în duh de rugăciune trebuie să se facă nu numai prin cuvintele rostite dar și prin cuvintele întrupate în faptele de întrajutorare și, atunci când e nevoie, în faptele de milostenie. Prin fapte noi ne oferim mai mult încă unul altuia și lui Dumnezeu. De aceea, rugăciunea pentru celălalt trebuie să fie unită cu fapta pentru el și, atunci când trebuie, cu milostenia.

(Părintele Dumitru Stăniloae, *Rugăciunea lui Iisus și experiența Duhului Sfânt*, Editura Deisis, Sibiu, 2003, p. 45-46)

Cugetări scurte

Când mintea vrea să zboare
La Bunul Dumnezeu,
Atunci vrăjmașul tainic
Ne bântuie mereu.

Împrăștie gândirea
Ca pulberea în vânt
Și caută să tragă
Privirea la pământ.

Priveliște deșartă
Ne-arată cel viclean
Ca să pogoare mintea
Din „veșnicul liman”.

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

Model de credință, în tâlcuirea Sfântului Ioan Gură de Aur Vindecarea slugii sutașului (Matei 8, 5-13)

Iisus a intrat în Capernaum, un oraș din Israel, azi ruine, a venit la El un sutaș spunându-i: „Sluga mea zace în casă bolnav, cumplit chinându-se.” Sluga era paralizată, el nu putea veni la Iisus, era chiar pe moarte ne menționează Sfântul Evanghelist Luca. Sutașul însă avea o credință foarte mare, el credea în puterea taumaturgică a Domnului Iisus. Sutașul avea o credință poate chiar mai mare decât a acelor care au dus slăbănogul pe targă, la Iisus, prin acoperișul casei. Iisus îi spune: „Venind, îl voi vindeca.” Sutașul a fost plin de smerenie, plin de iubire față de slugă. Sutașul îi zice lui Iisus: „Nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci zi numai cu cuvântul și se va tămădui sluga mea!” (Matei 8, 7-8)

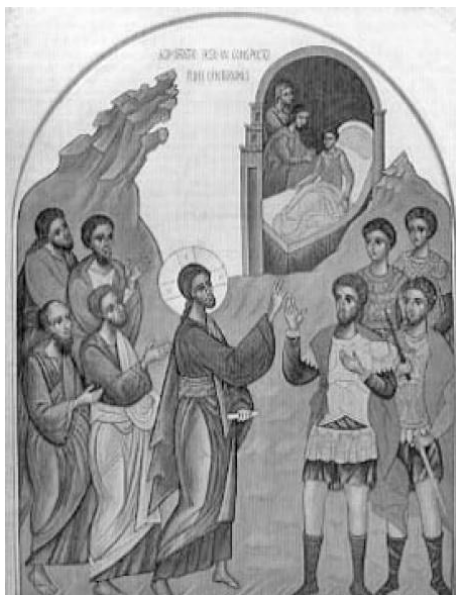
Sutașul nu i-a spus lui Iisus: „Roagă-l pe Dumnezeu!”. Vedem încrederea pe care sutașul o are în Domnul Iisus și îi spune în continuare: „Că și eu sunt om sub stăpânire, având sub mine ostași, și spun acestuia: «Du-te» și se duce și celuilalt: «Vino!» și vine și slugii mele: «Fă aceasta!» și face.” (Matei 8, 9).

Iisus se minunează de credința sutașului și îl dă oamenilor ca bun exemplu de mare credință: „Nici în Israel n-am aflat atâta credință!” (Matei 8, 10). Iisus subliniază în Evangheliile importanța credinței, îi spune Martei, cu o altă ocazie: „Oricâte vei cere de la Dumnezeu îți va da.” (Ioan 11, 22). În dar Iisus Hristos îi dă sluga sănătoasă și îi promite pentru credința sa Împărăția Cerurilor. Așadar sutașul, modest și păstrând măsura cuvenită obține un răspuns pozitiv la rugămintea sa.

Toate se supun lui Dumnezeu. El are o putere nemărginită. Iar sutașul știe acest lucru, căci și lui i se supuneau mulți soldați: „Că și eu sunt om sub stăpânire” și soldații îl ascultă. Iar Hristos are putere asupra morții și asupra vieții, asupra oamenilor și asupra naturii. Iisus subliniază importanța credinței, că mântuirea vine și din credință, iar darul mântuirii este atât pentru iudei cât și pentru păgâni. Așadar începând cu Iisus Hristos nu numai iudeii sunt aleși, ci toate popoarele.

Sluga sutașului se vindecă îndată prin puterea lui Iisus: „Și s-a vindecat sluga lui în ceasul acela.” (Matei 8, 12). Vindecarea s-a făcut într-o clipită.

Iisus ne atrage la Dumnezeu și ne învață să nu deznădăjduim, ne învață să progresăm în credință, în

virtuți, în fapte bune, să luăm seama să nu cădem de pe Scara Raiului, iar dacă suntem păcătoși îndată să ne îndreptăm.

Omul nu este supus destinului, omul este liber să aleagă calea sa, să aleagă între bine și rău. Să nu ne prăbușim în prăpastia păcatului, ci să ținem permanent ochii deschiși pe cărarea mântuirii, care este calea cea strămtă, cu multe capcane, ispite. De câte ori cazim în păcat, să te ridici, asemeni multor personaje biblice și multor sfinți. Asemenea bolilor trupești și bolile sufletești, păcatele au tratamentul lor. David a păcătuit,

că nu l-a împodobit atât de mult, porfira împărătească, pe cât l-a rușinat murdăria păcatului, spune Sfântul Ioan Gură de Aur. David, regele Israelului a ucis, a răpit și a săvârșit adulter, dar s-a îndreptat, s-a pocăit, el n-a deznădăjduit, nu a stat înfrânt de diavol, ci s-a luptat și a învins, și a primit în dar trofeul strălucitei victorii. Indiferent câte păcate ai, Dumnezeu dorește întoarcerea ta, dorește pocăința ta, ca să nu stai în ghearele diavolului care dorește pierzania ta. Și David s-a îndreptat atât de mult, încât a ajuns curat și Dumnezeu l-a iubit atât de mult încât și pe fiul lui, Solomon, l-a iertat și nu i-a pierdut împărăția.

Și slava lui David, spune Sfântul Ioan Gură de Aur, a fost atât de mare încât și Sfântul Apostol Petru după atâția ani, a grăit așa iudeilor, în cuvântarea sa: „Se cade să vorbesc cu îndrăznire către voi de patriarhul David...” (Faptele Apostolilor 2, 29).

Iar Iisus a spus de David, că după păcat s-a curățit atât de mult încât s-a învrednicit să profetească: „Dar cum David cu duhul Îl numește pe El Domn? Zicând: „Zis-a Domnul Domnului Meu: Șezi de-a dreapta Mea.” (Matei 22, 43-44). (profetește despre dumnezeirea Domnului Iisus Hristos).

David a plâns pentru păcatele lui zile și nopți în șir, s-a îmbrăcat în sac și cenușă, a spălat cu lacrimi patul său, a postit mult, a săvârșit acte de penitență etc. (Psalmul 6, 6, Psalmul 34, 12)

Fiecare păcat e o rană în suflet de moarte, acoperă deci mulțimea păcatelor tale, cu fapte bune, cu fapte de pocăință, ca să trăiești o viață pe pământ spre slava lui Dumnezeu, și vei dobândi cununa cea veșnică în Împărăția Tatălui Ceresc.

Prof. Amalia STANA

Rugăciunea ca mijloc terapeutic

Rugăciunea unită cu mijloacele ascezei trupești este metoda sintetică și universală a vindecării în spiritualitatea ortodoxă. Această metodă îndeplinește toate principiile de bază ale procesului de vindecare spirituală. Este o metodă teandrică, pentru că împletește harul lui Dumnezeu cu libera noastră străduință. Este o metodă eclezială și comunitară, pentru că și rugăciunea liturgică și postul sunt trăite comunitar, în comunitatea eclezială.

Este o metodă ce antrenează axa temporală a existenței, pentru că presupune un ritm temporal specific, o transfigurare a timpului personal, prin încadrarea în ritmul duhovnicesc al timpului trăit ca împlinire hristologică și tensiune eshatologică. Este de asemeni o metodă de sinteză, care unifică efortul spiritual cu nevoia trupească, armonizând astfel conștiința de sine ca unitate între trup și suflet.

Mântuitorul ne arată că puterea duhovnicească de a învinge duhurile necurate se realizează prin rugăciune și post (Matei 17, 21). Postul unit cu rugăciunea devine un adevărat exercițiu al sfințeniei. Postul este atât o condiție necesară rugăciunii curate cât și o formă de rugăciune, o jertfă adusă lui Dumnezeu, „jertfă vie, sfântă și bine plăcută lui Dumnezeu, ca închinarea voastră duhovnicească” (Romani 12, 1). Și privegherea se asociază rugăciunii, după cuvintele Mântuitorului: „Privegheați și vă rugați ca să nu intrați în ispită. (Matei 26, 41). Aspectul fizic al privegherii, prin lipsirea de somn, nu are nici o valoare dacă nu se însoțește de

starea de atenție și trezvie pentru alungarea oricărui gând rău „rugați-vă neîncetat” (I Tesaloniceni 5, 17). Refacerea ascetică a legăturii cu Dumnezeu duce și la însănătoșirea relațiilor sociale, la crearea unui mediu inter-subiectiv de comunicare deschis iubirii și jertfei de sine.

Rugăciunea este curativă la nivelul ei superior, atunci când este făcută pentru tine și pentru ceilalți, așa cum arată pluralul „dă-ne nouă astăzi”, din rugăciunea Tatăl Nostru. Ea reflectă realitatea vieții noastre cu nevoile ei practice, actuale, așa cu ne-a învățat Mântuitorul. Pentru ca rugăciunea să se facă și pentru alții, ca pentru noi înșine, ceea ce cerem pentru noi să cerem și pentru ei. Vindecarea este strâns legată de această dimensiune comunitară a rugăciunii. Sfântul Apostol Iacov ne îndeamnă de altfel „Să ne rugăm unii pentru alții ca să ne tămăduim”. Părintele Siluan Athonitul a lansat lumii contemporane un apel la rugăciunea pentru toți oamenii, pentru cei vii, pentru cei morți și pentru cei nenăscuți încă, pentru cei din neamul nostru, dar și pentru toate neamurile, pentru cei care ne iubesc, dar mai ales pentru vrășmași, ba chiar și pentru demoni, pentru căința și mântuirea lor, și în sfârșit pentru toate făpturile lui Dumnezeu, pentru animale și pentru plante. Rugăciunea pentru toți și pentru toate își primește eficacitatea vindecătoare atunci când e unită cu împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos.

Dr. Adina TODEA

Suferința singurătății – boală a post-modernității

Urmare din pagina 1

Antidotul la suferința provocată de singurătate nu trebuie să fie disperarea, izolarea și mai mare, ci, dimpotrivă, trebuie să fie căutarea și promovarea credinței personale în Dumnezeu și apropierea de Biserică și de lucrarea ei sfințitoare și înnoitoare. Atunci, când te afli parte la această realitate eclezială vie, nu te mai simți singur, izolat și însingurat.

Practicarea consecventă a rugăciunii personale de către credincioși și integrarea lor în comuniunea Bisericii îi va feri de suferința singurătății și a însingurării. Din păcate, nu toți oamenii își dau seama de șansa pe care o au, de a duce o viață plină de sens și de lumină spirituală, integrându-se în realitatea Bisericii și promovând în viața lor personală valorile credinței, ale speranței și ale dragostei de Dumnezeu și de oameni. Este simplu, dar, în același timp, destul de complicat

pentru unii. Anii ce vor veni, vor fi și mai marcați de singurătate și însingurare, pe măsură ce omul de astăzi caută numai cele materiale, legate de exclusiv de afirmarea profesională, de iubirea exagerată de bunuri materiale și de satisfacerea permanentă a plăcerilor de tot felul. Astfel, în acest orizont de viațuire a omului contemporan rămâne prea puțin loc pentru comuniune, solidaritate și generozitate.

Dorește omul de astăzi să intre în alt orizont de gândire și de percepție a realității din jur, decât să rămână captivul propriilor sale capricii, și să scape de captivitatea singurătății?

Dacă da, atunci, există o singură cale cu adevărat mulțumitoare și care soluționează în foarte mare măsură suferința singurătății: este calea care duce la Iisus Hristos, la credință, la dragoste și comuniune sub cupola de har, protecție și lumină a Bisericii.

Chiriarhul arădean la Hramul Schitului de la Tămand

Joi, 2 iulie 2020, obștea de maici, condusă de maica stareță Serafima Ciorba și pelerinii veniți la Schitul Tămand, Protopopiatul Ineu, au avut bucuria de a-l avea în mijlocul lor pe Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului.

Cu acest prilej, Înaltpreasfinția Sa a săvârșit Sfânta Liturghie, în pridvorul bisericii. Din sobor au făcut parte Părintele Gheorghe Gligor, vicar eparhial, Părintele Adrian Zaha, protopop al Ineului, Protosinghel Cleopa, starețul Mănăstirii Portărița, Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial. La sfânta slujbă au fost prezenți și

alți preoți și credincioși din împrejurimi.

În cuvântul de învățătură Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a evocat rolul Voievodului Ștefan în apărarea credinței, fiind numit atlet al creștinătății, dar și rolul și legătura bisericii Vlaherne din Constantinopol în viața spiritualității ortodoxe române. Schitul Tămand a pășit în al doisprezecelea an de existență duhovnicească în Protopopiatul Ineu. A fost înființat de Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Timotei al Aradului în anul 2009 și a primit ca Hram pe Voievodul Ștefan cel Mare și Veșmântul Maicii Domnului.

Chiriarhul arădean la Hramul bisericii – paraclis arhiepiscopal din Cimitirul Pomenirea

În ziua de sărbătoare a Sfinților Apostoli Petru și Pavel, 29 iunie 2020, Chiriarhul arădean s-a aflat în biserica - paraclis arhiepiscopal din Cimitirul Pomenirea, Municipiul Arad care îi are ca ocrotitori pe Sfinții Apostoli Petru și Pavel.

Cu acest prilej, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a săvârșit Sfânta Liturghie Arhierască, împreună cu Pr. Ioan Pagubă, Pr. Adrian Hanțiu de la Parohia Vânători, Pr. pensionar Dan Nicolau, Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial și Diac. Lucian Baba.

Cuvântul de învățătură rostit de către Chiriarhul nostru a fost despre „Măreția apostolatului” (în baza citirilor scripturistice ale sărbătorii: II Cor. 11, 12; Matei 16) ce privește mărturia despre Mântuitorul în lume prin viața, pătimirea și Învierea Sa, pecetluită cu învățătura aparținătoare descoperirii dumnezeiești. Viața Sfinților Apostoli însăși adevărește mărturia ce o dau până la jertfirea de sine. Cei doi apostoli prăznuiți dau mărturie în chip înălțător prin cele consemnate în citirile zilei, apostolul pentru Sfântul Pavel iar evanghelia pentru Sfântul Petru. Istoria bisericească a primelor veacuri după Înălțarea Mântuitorului la cer confirmă cuprinderea întregii lumi de către propovăduirea Sfinților Apostoli și următorilor lor, întinzându-se mai apoi și în lumea necunoscută până atunci. Cinstirea Sfinților Apostoli are în vedere numărul celor 12 (30

iunie), apoi a celor 70 de ucenici (4 ianuarie) și a celor care pentru râvna lor sunt socotiți întocmai cu apostolii, menționând că fiecare dintre aceștia au și zilele proprii de prăznuire în cursul anului bisericesc. În contextul acesta, astăzi se vorbește și de un apostolat laic sau social având în vedere o lucrare extinsă care prin semnificația ei se încadrează într-una din însușirile fundamentale ale Bisericii, adică apostolicitatea.

Biserica Ortodoxă Română a dobândit pe drept cinstirea de a avea origine apostolică adevărată de propovăduirea Sfântului Ap. Andrei, frate cu verhovnicul apostolilor, Sfântul Petru, într-o succesiune istorică luminoasă, prin ierarhia acesteia, clerul și poporul român binecredincios de pretutindeni și de totdeauna, a amintit Înaltpreasfinția Sa.

Preotul învățător Ioan Pagubă, slujitor la acest paraclis, i-a mulțumit Înaltpreasfințitului Părinte Timotei pentru prezența și slujirea în această biserică, an de an, cu prilejul hramului și tuturor clericilor și credincioșilor prezenți.

PS Părinte Emilian Crișanul la hramul Catedralei din Deva

Luni, 29 iunie 2020, în ziua pomenirii Sfinților Apostoli Petru și Pavel – ocrotitorii municipiului Deva, Catedrala Episcopală din Deva și-a sărbătorit hramul de vară. Cu acest prilej Dumnezeuasca Liturghie a fost săvârșită de către Preasfințitul Părinte Gurie, Episcopul Devei și al Hunedoarei, împreună cu Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului, și cu Preasfințitul Părinte Episcop Daniil Stoenescu, alături de un sobor de preoți și diaconi, în curtea lăcașului de cult.

Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul a rostit cuvântul de învățătură, vorbind despre activitatea de propovăduire a celor doi mari Apostoli pe care astăzi îi sărbătorim, Sfinții Petru și Pavel, cei ce cu ajutorul harului lui Dumnezeu și prin puterea dragostei au întors spre Hristos inimile a mii de oameni, care au avut o

credință atât de puternică încât mulți au mărturisit-o cu prețul vieții. Noi, cei de astăzi, în simplitatea noastră, tot cu ajutorul harului lui Dumnezeu reușim să ne ridicăm la înălțimea adevăratei vieți creștine.

La final, Preasfințitul Părinte Episcop Gurie a mulțumit pentru prezență Preasfințitului Părinte Emilian Crișanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului, și Preasfințitului Părinte Episcop Daniil Stoenescu, fiu al Episcopiei Devei și Hunedoarei din Țara Hațegului. De asemenea, Preasfinția Sa a mulțumit tuturor credincioșilor veniți să se roage la hramul Catedralei Episcopale, iar apoi a oferit domnului Nicolae-Florin Oancea – primarul municipiului Deva – distincția Crucă Episcopiei Devei și Hunedoarei pentru mireni, în semn de mulțumire pentru implicarea în activitatea de sprijinire a bisericilor devene.

Binecuvântare chiriarhală pentru credincioșii din Moneasa

În Duminica a III-a după Rusalii, ajunul Sărbătorii Sfinților Apostoli Petru și Pavel, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului a fost prezent în mijlocul credincioșilor la Schitul monahal din stațiunea Moneasa, Protopopiatul Sebiș, cu prilejul hramului acestui sfânt lăcaș.

Chiriarul arădean a fost întâmpinat în fața bisericii de Pr. Beni Ioja, Protopopul Sebișului, viețuitorii schitului și pelerinii veniți la sfânta slujbă.

Înaltpreasfinția Sa a săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în altarul de vară. Din sobor au făcut parte: Pr. Beni Ioja, Protopopul Sebișului, Protos. David Ionescu și Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial.

În cuvântul de învățătură, Chiriarul arădean a vorbit despre „Providența divină” (în baza citirilor scripturistice: Rom. 5, Mt. 6), care este lucrarea comună Persoanelor Sfintei Treimi, reprezentând grija lui Dumnezeu față de creație în mersul spre desăvârșire. Ea este pusă în lumina învățaturii creștine, în Duminica a III-a după Rusalii, în legătura celor anterioare privind întemeierea Bisericii și chemarea ei pentru cei ce-o alcătuiesc, îndemnându-i ca pe calea vieții să dea prioritate realităților spirituale cărora se adaugă în chip firesc tot binele. Astfel, răul nu poate intra în lucrare când în libertatea dată de Dumnezeu alegerea omenească lucrează cu voința dumnezeiască. Frumusețea naturii

ce încadrează așezământul monahal cinstit de pelerini dovedește o dată mai mult pe cea a lumii întregi, fiecare viețuitor în aceasta trebuind să ostenească la asigurarea acesteia spre biruința vieții asupra căreia veghează mereu Dumnezeu, a arătat Înaltpreasfinția Sa.

În după-amiaza zilei, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a poposit în mijlocul credincioșilor din Parohia Moneasa, răspunzând invitației părintelui paroh Gheorghe Breteanu. Cu acest prilej Chiriarul a binecuvântat lucrările de renovare executate la biserica parohială.

După aceasta a săvârșit Slujba Vecerniei în biserica parohială cu hramul „Sfânta Cuvioasă Paraschiva”.

În cuvântul de învățătură, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a vorbit despre „Însușirile Bisericii” mărturisite în Simbolul de credință, adică unitatea, sfințenia, sobornicitatea și apostolicitatea, fiecare în parte și laolaltă trebuie să stăruiască în conștiința creștină spre sporirea în viața duhovnicească, contribuind la binele celei obștești. Cuvioasa Paraschiva, ocrotitoarea sfântului lăcaș, este o pildă călăuzitoare pentru preoții și credincioși, înșiși fiind exemplul pentru pelerinii ce se perindă atât aici cât și la schitul din apropiere, astfel încât râvna și a unora și a altora să aducă prinos de mulțumire lui Dumnezeu și cinstire Bisericii.

La finalul slujbei, Înaltpreasfinția Sa i-a acordat preotului paroh distincția de iconom.

PS Părinte Emilian Crișanul a sfințit biserica din Comănești, Jud. Arad

După ce în prima Duminică după Rusalii, având spre prăznuire Toți Sfinții, ni s-a descoperit că Sfințenia este o vocație a noastră, a tuturor; în cea de a doua, apropiindu-ne și mai mult de exemplele concrete ale roadelor Duhului Sfânt zămislite din neamul românesc, am văzut Darul nostru, ca popor, pentru Dumnezeu; astăzi, în cea de a treia Duminică după Rusalii, prin Evanghelia rânduită spre citire, ni se descoperă ceea ce ne ține departe de vocația noastră: Grijile vieții.

Deși în fiecare Liturghie ni se așază în suflet îndemnul blând al eliberării de poverile lumești, „Noi care pe heruvimi cu taină închipuim... toată grija cea lumească acum să o lepădăm, ca pe Împăratul tuturor să-L primim...”, iar noi, în funcție de cât de gârboviți ni-șuimerii, ascultăm sau nu, auzim sau nu acest îndemn, Biserica vine cu o Duminică, a treia după Rusalii, în care ne vorbește nu doar prin Imnul Heruvicului ci și prin Cuvântul Evangheliei despre grijile vieții care, greșit canalizate și dozate, ne-ar putea ține departe sau despărți pentru veșnicie de Împărăția lui Dumnezeu.

Aflat în mijlocul comunității din Filia Comănești a Parohiei Agrișul Mic din Protopopiatul Ineu, Arad, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul a așezat la sufletele credincioșilor un mesaj pe cât de simplu pe atât de cuprinzător și pătrunzător: „Omul devine ceea ce caută: lumină sau întuneric”.

Și vorbind despre grijile vieții, credincioșii adunați în jurul Bisericii cu hramul „Buna Vestire” au făcut dovada purtării lor spre lumină atât prin participarea la Sfânta Liturghie Arhierască, cât și prin cărămizile faptelor bune așezate în ultima vreme la lucrările și catapetasma care astăzi au fost sfințite de Ierarhul arădean. Au făcut dovada purtării pașilor spre lumină și s-au împărtășit de bucuria hirotiesiei părintelui paroh ca iconom stavrofor și primirea Crucii Sfântului Sava Brancovici.

La momentul rânduit, Preasfințitul a rostit cuvântul de învățătură cu titlul „Omul devine ceea ce caută: lumină sau întuneric” care poate fi citit prin intermediul site-ului publicației online Glasul Cetății.

„Dumnezeu este Lumină”, iar esența ultimă a tuturor lucrurilor este lumina. Să trăim viața în lumina și iubirea Lui!, a fost îndemnul părintesc al Preasfințitului Emilian Crișanul.

Preotul Dragoș Dumitru-Milan din Parohia Vărșand a trecut la cele veșnice

În după-amiaza de 1 iulie 2020, Părintele Dragoș Dumitru-Milan, în vârstă de 59 de ani, preot paroh în Vărșand, Protopopiatul Arad, a trecut la cele veșnice.

Preotul s-a născut în 22 octombrie 1960 în Localitatea Ghioroc, județul Arad.

În anul 1982 a terminat Seminarul Teologic la Caransebeș iar în 2002 a devenit Licențiat al Facultății de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad.

S-a căsătorit cu Dragoș Nela Minodora cu care a avut două fiice: Maria-Emanuela și Aurora Minodora.

În anul 1982 a fost hirotonit preot pentru Parohia Nicolae Bălcescu, Jud. Arad.

Din anul 1992 a fost preot în Parohia Vărșand, Protopopiatul Arad, până la încetarea din viață.

Ierarhii, preoții și credincioșii din Arhiepiscopia Aradului se roagă Bunului Dumnezeu să-i așeze sufletul împreună cu dreptii și să dăruiască mângâiere

membrilor familiei îndoliate și fiilor duhovnicești.

Trupul neînsuflețit al Părintelui Dumitru-Milan Dragoș a fost depus în biserica parohială din Vărșand. În fiecare seară, începând cu ora 21:00, s-a săvârșit Slujba de priveghere iar vineri, 3 iulie, începând cu ora 10:00 s-a săvârșit Sfânta Liturghie, urmată de Slujba Însmormântării la biserica parohială din Vărșand.

Preotul Ștefan-Marian Moanea a trecut la cele veșnice

În seara zilei de 29 iunie 2020, la vârsta de 65 de ani, Părintele Ștefan-Marian Moanea, preot în Parohia Crocna, Protopopiatul Sebiș, până în anul 2016, a trecut la cele veșnice.

Preotul s-a născut în 17 octombrie 1954 în satul Laz, comuna Dezna, județul Arad.

A studiat la Seminarul Teologic din Caransebeș, iar în 1980 a absolvit Institutul Teologic de grad universitar din Sibiu, devenind licențiat în Teologie.

S-a căsătorit în august 1974 cu Moanea Elena cu care a avut două fiice: Ștefania Loredana și Luminița Claudia.

În anul 1975 a primit Taina Preoției și a fost numit preot în Parohia Ignești, Protopopiatul Ineu, iar în anul 1988 s-a transferat ca preot în Parohia Groșeni, Protopopiatul Ineu. Din anul 1990 a slujit ca preot paroh în Parohia Crocna, Protopopiatul Sebiș, până în anul 2016 când s-a pensionat de boală. A rămas în parohie până la sfârșitul vieții sale, exprimându-și dorința de a fi însmormântat în curtea bisericii din Crocna.

Ierarhii, preoții și credincioșii din Arhiepiscopia Aradului se roagă Bunului Dumnezeu să-i așeze sufletul împreună cu dreptii și să dăruiască mângâiere mem-

brilor familiei îndoliate și fiilor duhovnicești.

Trupul neînsuflețit al Părintelui Ștefan Moanea a fost depus în biserica parohială și în fiecare seară, începând cu ora 20:30, s-a săvârșit Slujba de priveghere, iar dimineața, începând cu ora 9:30 Sfânta Liturghie. Slujba de însmormântare a avut loc joi, 2 iulie, când se face pomenirea Sfântului Voievod Ștefan cel Mare, începând cu ora 13:00, în biserica parohială din Crocna, pe care păstorit-o timp de peste două decenii.

(Știrile au fost preluate din cadrul site-urilor arhiepiscopiaaradului.ro, episcopiateve.ro și glasulcetatiei.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.